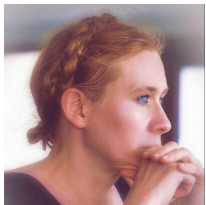




Goupil et Kosmao

CIE MONSTRE(S)

Een dooie vos
steelt de show



Liv Laveyne

Gezien op 12 september 2026
De Warande, Turnhout in kader van
Plein de Cirque

Een goochelshow kan nauwelijks klassieker beginnen dan zoals 'Goupil et Kosmao' dat doet. Met rode draadgordijnen als achterdoek, twee kaarsen en een goochelaar in pandjesjas met hoge zwarte hoed, witte handschoentjes en een toverstok. Maar niks is wat het lijkt.

15 SEPTEMBER 2026

Het begint al met de gestalte van performer John John Mossoux. Lange ledematen, grote handen en een te korte broek die zijn benen nog slungelachtiger doen lijken dan ze al zijn. Hij is als een tekenfilmfiguur die recht uit een Tim Burton universum de scène is opgestapt. Al even verbazingwekkend als zijn beweeglijk lichaam is de vingervlugheid waarmee hij tovert. Met alle clichés die daarbij horen: gekleurde doekjes uit de mond, kaarttrucs, verdwijnende en terug verschijnende munten. En toch... niettegenstaande al dit kunnen, is het een dooie vos die de show steelt in 'Goupil et Kosmao', een kindervoorstelling (5+) van de Franse Cie Monstre(s).

Ongelooflijk echt

Etienne Saglio, stichter en brein achter de compagnie, is samen met Raphaël Navarro (van Cie 14:20) een van de grootmeesters van de *Magie Nouvelle*. Deze voornamelijk in Frankrijk gewortelde circusstroming verbindt goochelen met theater, wetenschap met kunst, trucs met verhaal, verbazing met emotie en weet daarbij een magisch-realistische sfeer te scheppen waar geen AI gegenereerd beelden tegenop kunnen. Saglio is *de real magic*. Zijn voorstellingen zijn weinig te zien in Vlaanderen, want de scenografie en de techniciteit achter de schermen is enorm.

'Goupil et Kosmao' is eigenlijk een *spin-off* van 'Le Bruit des Loups', een grote creatie uit 2019.

Het is dan ook des te fijner dat we het kleinschaliger maar charmante "Goupil et Kosmao" te zien krijgen op Plein de Cirque. Het circusfestival in Turnhout vroeg dit jaar Nederlands circusartiest Luuk Brantjes als curator. Brantjes die eerder al

samen met Kolja Huneck het duistere [Symbiosis](#) (een combinatie van objectentheater, circus en *nouvelle magie*) maakte, inviteerde niet toevallig de grootmeester.

‘Goupil et Kosmao’ is eigenlijk een *spin-off* van ‘Le Bruit des Loups’, een grote creatie uit 2019. Onvergetelijk blijft die hallucinante ervaring toen vanuit het schijnbare niks een volledig bos op de lege scène neerplofte (de windhoos en geur die door de ganse zaal ging herinner ik me nog steeds). In dat bos schommelde een meisje als een soort ontspoord ‘Roodkapje’, waarde een echte reus rond en een al even echte wolfshond. Het ‘levende’ opgezette vosje Goupil zorgde daar voor de komische intermezzi binnen dit ecologische sprookje.

Tussen mens en dier

Goupil ziet eruit zoals van die stola's die rijke oude dames vroeger rond hun nek drapeerden: een bonten sjaal vervaardigd uit de huid van één dier, vaak een vos, waarvan je aan de ene kant nog de kop ziet en aan de andere kant de achterpoten en staart. Taxidermie, het opzetten van dode dieren, is als we *trendwatchers* mogen geloven, terug in opmars maar dan is dit toch een modetrend die we liever achter ons laten.

Los daarvan, het is ongelooflijk om te zien hoe het object tot leven komt: van een prop in een kist, wordt de sjaal een pop en de pop een levend dier, maar toch is er geen draadje te bespeuren. Je hebt meteen sympathie voor dit kleine vosje dat wil meedoen als assistent-goochelaar. Rechtopstaand op zijn achterpootjes trippelt het achter de goochelaar maar telkens wordt het weer naar de coulissen wordt verwezen waarna het beest deemoedig zijn hoofd laat hangen om vervolgens opnieuw in de genade van meester-goochelaar Kosmao te proberen komen. Het maakt elke kinder- of volwassen hart week.

Wanneer het beest dan uiteindelijk toch mag meedoen (elk kind herkent het proberen na-apen van de volwassene) wordt het vosje gesaboteerd: dan houdt Kosmao Goupil letterlijk laag bij de grond of knalt hem simpelweg uit de lucht. Wat daarna gebeurt, hoor je in de coulissen. Maar Goupil, die terugkeert met pootje in het gips (smelt!), laat zich niet zomaar wegzetten. Zijn wraak zal zoet zijn wanneer hij zijn trawanten uit de coulissen de scène opstuurt om de meester-goochelaar een lesje te leren.

‘Goupil et Kosmao’ is meer dan een über-klassieke goochelshow voor kinderen: donker en met een hoek af.

Onder al dit speelse goochelwerk schuilen ook ongemakkelijker vragen. Over wraak en oog om oog, tand om tand. Over het recht van de sterkste, over menselijke superioriteit ten opzichte van dieren en hoe empathie voor dieren maar lijkt te werken door hen menselijke eigenschappen toe te dichten. En dan is er nog die ongemakkelijke reanimatiescène: hilarisch en tegelijk hoogst bestiaal discutabel.

De voorstelling durft het publiek zelfs tegen zich in het harnas te jagen, met kantje boordje boegeroep voor de sadistische meester-tovenaar. Daarmee wordt ‘Goupil et Kosmao’ meer dan een über-klassieke goochelshow voor kinderen: donker en met een hoek af. Het is een kleinood (van een halfuurtje) waarin magie en marionettentheater hand in hand gaan maar wie zich de trip gunt om ook eens naar het grotere broertje ‘Le Bruits des Loups’ te gaan kijken, zal pas helemaal verbouwereerd achterblijven.

